

Док ситуација у Авганистану постаје све смртоноснија и сложенија, Обамина администрација се суочава са тешким питањима о стратегији и политици у тој земљи. Поређење рата у Авганистану против талибана са ратом из 1960-их у којем је циљ био пораз устанка који су подржавали комунисти у Вијетнаму постала су честа посебно у погледу растућег присуства америчких снага у тој земљи.

С обзиром да се до краја године у Авганистану очекује 68 хиљада америчких војника, текућа мисија у тој земљи се све више пореди са америчким ангажовањем у Вијетнаму пре више деценија.

Ентони Кордсмен је сарадник вашингтонског Центра за стратешке и међународне студије:

„Док сам био у Авганистану, приметио сам да има сличних проблема не само у Ираку већ и у Вијетнаму пре више година. Водимо рат пола века касније, који смо већ изгубили из сличних разлога пола века раније.“

У Авганистану, амерички и НАТО савезници се боре против припадника талибана са црним турбанима на исти начин као што су се америчке трупе бориле против герилаца Вијетконга, обучених у црно, пре 40 година. И део наоружања је сличан. Мада су униформе и опрема усавршени, основна тактика трагања за неухватљивим непријатељем, који се крије међу становништвом, је иста.

Пензионисани пуковник армије, Лери Вилкерсон, је вијетнамски ветеран, који је касније био шеф кабинета Колина Пауела током његовог мандата државног секретара у администрацији председника Буша. Он каже да су паралеле између два конфликта присутне, посебно у погледу корумпираних влада у Сајгону, и сада у Кабулу.

„Примећујем да се исте ствари јављају и у Кабулу. Ту је корумпирани лидер, чији је потпредседник, Мухамед Касим Фахим, један од вероватно најкорумпиранијих људи у Авганистану. Видим лидера који је можда чак и организовао или покушао да организује своју сопствену супервећину гласова на председничким изборима путем преваре и

злоупотребе. Мислим да је то истински проблем.“

Председник Обама разматра захтев свог команданта у Авганистану, генерала Стенлија Мекристала за већим бројем војника. Оно што се некада звало ескалација, сада је повећање броја војника. Највећа сличност је питање склоништа. Припадници талибана беже преко границе у Пакистан, где америчке трупе не могу да их гоне. Настојања Пакистана да их елиминише су неефикасна, сматрају аналитичари. Председник Обама не може да изврши инвазију на Пакистан из дипломатских и политичких разлога, али је наставио нападе беспилотним летелицама на склоништа талибана.

Борци Вијетконга шездесетих и седамдесетих година су се склањали у Камбоџи и Лаосу и одатле пребацивали оружје и опрему у Вијетнам. Председник Никсон је бомбардовао пограничне области и извршио инвазију на Камбоџу у покушају да очисти њихова склоништа. Број америчких војника у јужном Вијетнаму порастао је са 184 хиљаде на крају 1965. на више од 500 хиљада до краја 1968. године. Сједињене Државе су увеле војну обавезу током вијетнамског рата што је довело до масовних антиратних протеста.

Сједињене Државе данас имају професионалне оружане снаге и то је, наводе аналитичари, разлог што није било великих анти-ратних демонстрација.

Међутим, Мајкл О'Хенлон, са Института Брукингс, каже да је скепса јавности поводом рата у Авганистану све већа, чак и у председничковој странци.

„Знам да подршка америчке јавности овом рату опада. Људи се питају да ли ми треба да будемо у Авганистану, и да ли он постаје нови Вијетнам.“

Више од 58 хиљада америчких војника је погинуло у Вијетнаму, док је мање од хиљаду америчких војника за сада погинуло у Авганистану.

(Глас Америке)